

[Jens Frandsen.]

kræver særlige kvalifikationer, det være sig af teknisk — det vil det nok ofte være — eller af merkantil art.

Den tekniske udvikling løber meget, meget hurtigt, rationaliserings- og administrationstalent er gode gaver, der bør udnyttes stærkest muligt i den offentlige virksomhed. Der er områder, hvor også som tidligere nævnt idérigdom er så påkrævet, at en fast ansættelse over lange perioder ikke kan anses for rimelig hverken for den ansatte eller for den stilling, han skal beklæde. I bemærkningerne er nævnt eksempler på sådanne grupper, og jeg mener ikke, jeg behøver at gå nærmere ind herpå. Det vil altså sige, at særlig krævende stillinger af nævnte art, men også på anden vis arbejdsmæssigt særlig belastende stillinger kan være egnede for åremålsansættelse.

Organisationerne havde foreslået, at oprettelsen af stillingerne skulle forhandles med disse. Jeg finder dog det, der står i lovforslaget, ganske rimeligt. Selv om der ikke forhandles med disse organisationer, er de på ingen måde sat uden for afgørelse og indflydelse, idet alle disse spørgsmål skal behandles i lønningsrådet. Desuden er der i lovforslaget nedlagt principper, hvorefter man skal gå, så det er ikke således, at dette vil komme til at flyde ud over alle grænser.

Hvad angår de tidsmæssige grænser for en åremålsansættelse, finder jeg for så vidt det, ministeren har foreslået, med et minimum på 3 år og et maksimum på 6 år ganske fornuftigt og rigtigt.

Jeg skal herefter ikke gå i enkeltheder vedrørende de forskellige paragraffer, som vi jo skal se på i udvalget, men afslutningsvis sige, at jeg håber, lovforslagets gennemførelse vil betyde, at det offentlige kan få den bedst mulige løsning af komplicerede og meget krævende opgaver, og jeg nærer ikke skepsis med hensyn til tjenestemænds og andres eventuelt manglende interesse for disse stillinger. Det er jo, skal vi huske på, interessante opgaver, der skal arbejdes med i disse stillinger. De er krævende, men jeg er overbevist om, at der er mange, der har lyst til at prøve kræfter på sådanne interessante opgaver, hvor deres særlige evner ligger.

Jeg kan med disse ord på venstres vegne anbefale lovforslaget og tilsige det vor velvillige behandling i lønningsudvalget. Jeg

skal afslutningsvis sige, at jeg ikke synes, at lovforslaget er kommet for tidligt.

Erik Hansen (Ålborg amt): Lovforslaget er jo en følge af tjenestemandsreformen og et af de opfølgingslovforslag, som hører med til hele tjenestemandsreformen.

Må jeg indledningsvis i lighed med andre ordførere sige, at mit parti er godt tilfreds med, at tallet for stillinger med kongelig udnævnelse foreslås reduceret fra ca. 18.000 til ca. 5.000 stillinger. Jeg kan føje til, at om ministeren skulle foranledige, at tallet yderligere bliver reduceret, skal der ikke falde sure bemærkninger fra vor side i den anledning.

Hvad angår de foreslåede bestemmelser om kongelig udnævnelse af tjenestemænd i 36. og højere lønrammer og derudover chefstillinger i lønramme 29-35, vil jeg gerne i anledning af de bemærkninger, der er faldet tidligere om disse ting, sige, at nu skal vi jo passe meget på ikke at gøre visse stillinger finere end andre. Man må ikke gerne føle, at de, der nu bliver kongelig udnævnt, ligesom danner en bestemt klike i samfundet, hvor andre ikke så gerne skal sætte fødderne indenfor.

Jeg ved godt, at der kan gøres mange bemærkninger om dette, nogle følelsesbetonede og nogle lidt mere praktiske. En aften, hvor jeg var ude at diskutere tjenestemandsproblemer, var der en enkelt diskussionsdeltager, som meget stærkt gik ind for, at man fastholdt, at et meget stort antal fik lov til at få den kongelige udnævnelse. Jeg spurgte da: ja men kan vi ikke få noget mere håndgribeligt at vide? Hvad betyder det dog sådan i kontanter? Så rejste han sig op og sagde: det betyder, at jeg med en kongelig udnævnelse hængende hjemme på væggen meget lettere kan gå i min bank og sparekasse og låne midler, end hvis jeg ikke havde den. Det må jeg indrømme i og for sig er et kontant udslag, men jeg beder også i den anledning om, at man passer på ikke at gøre nogen finere og mere låneværdige end andre.

Må jeg så sige om åremålsansættelserne, at det er et af de virkelig gode og moderne fremskridt. Vi fik i den første del af tjenestemandsreformen en vis fleksibilitet ind; her får vi den videreført, og jeg tør vove den